

Bu akşam sevgili gönüllümüz
uzun süredir bizle olmayan ama
mezuniyetine ulaşırken dönemin son projesiyle
özlem giderdiğimiz Gülbin paylaşıyor
Muğla projesindeki izlenimlerini...
Güzel kalemiyle hoş izlenimini
güzel bir temenniyle bitirmiş,
gönüllülerin o güzel birlikteliklerini sürdürmeleri...
Yarın birgün ilkyar da veya başka bir yerde güzel
bir şeyler gerçekleştirilecekse,
ilkyar güzel bir başlangıç, güzel bir tecrübe sunuyor...
Ama gönüllülerimizin içinden ilkyar i da
geleceğe taşıyacaklar çıkacaktır buna inanıyoruz...

Mezunlarımızı her zaman bekliyoruz, ve özlemle bekleyeceğiz...

Elbette hepimizin ortak özlemi de güzel çocuklarımız,
nerede olursa olsun, sevgi dolu, birbirinden güzel,
çocuklarımız, ilk yar'larımız...

selam sevgi ve saygılarımızla...

ILKYAR

--

Orda bir YIBO var...

<http://www.ilkyar.org.tr>

PALAMAR VE YENGEÇLER

Deniz kokusu çocukların mercan gözleri ile birleşti, Muğla'nın ilçelerinde buldu bu defa rotasını.

İki farklı kıydan, Mersin ve İstanbul'dan yola çıkan gönüller, Ankara'daki denizler kadar uçsuz bucaksız sevgi dolu yüreklerle el ele verip yollara düştüler. Tüm gönüllerde çocukların yeri doldurulamaz özlemi, çehrelerinde kardeşlik ve dürüstlük yansıyan gülümsemeleri ile Bilim Otobüsü'nün okuma azmi ve bilim kokan atmosferinde uzun ancak keyifli bir yolculuk ardından Yatağan'a ulaştılar.

Yer yer tarlalardaki gelinciklerin karşıladığı İLKYAR gönüllüleri Yatağan'daki Turgut Şehit Güngör Çetinkaya İlköğretim Okulu bahçesinde heyecanları gözlerinden okunan idareciler, öğretmenler ve veliler tarafından karşılandılar. Sabırsızlıkla okul bahçesine doluşan öğrenciler taşıtlarından oluk oluk indikçe tekrarlayan heyecanlı selamlaşma kısa sürede yerini bir kartopu gibi

kucaktan kucağa iletilen bir sevgi yumağına bıraktı. Yalnızca 19 Mayıs kutlamaları için gelmişler ve kendilerini sıradan bir güne hazırlamışlardı, öyle diyordu

Hayriye. Oysa

bahçede her gönüllünün etrafında toplanmış bir grup öğrenci teker teker birbiri içine geçmiş bir çiviye açmaya uğraşıyor, bu uğraş esnasında ise düşünüyor, sorguluyor ve sabretmeyi, pes etmemeyi öğreniyordu. Okul bahçesindeki yeni gelen yabancıların törende aralarına kaynaşmadan oturacağını, öğretmenlerle konuşup akşam olunca

gideceklerini sanmıştı Osman. Ancak

bizimlesiniz, hepiniz başka başka öğrencilerlesiniz, hepinizin yüzü de gülüyor, bi' de çivi getirmişsiniz, daha çözmeyi beceremedim ama pes etmemeyi öğrendim, diyordu ardından. O çivi sayesinde açılıyordu ilk sohbetler, bu sayede sağlanıyordu

kaynaşmalar. İLKUAR'ın o okulda bulunma amacı esasında ufacak bir zekâ oyunu olan bu çivi ile gözler önüne seriliyordu. Okumak, hedef belirlemek ve asla bu hedefe giden yolda yılmamak...

Kıpır kıpır bir bekleyiş süregiderken bando takımının sesi ile irkiliverdi kümeler dolusu çocuklar ve gönüllüler. Bando takımı profesyonelce önderliği devraldı ve herkesi törene davet eden marşla hareket etti. Bu coşku, bu mutluluk herkese dokundu ve hep birlikte adım adım yüründü törenin yapılacağı Cumhuriyet Meydanı'na doğru. İlk kez bu denli özel bir tören yaşanıyor. Ellerinde güllerle halk pencerelerden geçenleri başları ile selamlıyor, mutlulukla gülümsüyordu. Tören alanında önce renk renk kıyafetleri ile programlarını sergileyen çocuklar İLKUAR fizik ve kimya deneylerini izlerken müthiş bir keyif alıyor, merakla birbiri ardından meydana gelen abla ve ağabeylerini takip ediyorlardı. İlk kez beldedeki kahvehanedeki amcalar, dedeler dahi masalarından beri tarafa bakıp deneyleri izlemeye koyulmuşlardı. Birbirinden farklı deneylerle herkesi şaşıratan gönüller

İLKYAR programının bir rutini olan genel sunumu izlemek üzere Belediye Evlenme Salonu'na giderken şunları duyuyorlardı:

- Planör müydü onun adı, ne ilginç bişiydi o ya!
- Ben hiç böyle deney görmemiştim. Ne güzel yaptılar ya.
- Ben var ya, o deneylerden yaparım ha, kolay görünüyordu.
- Var ya, törene bak, nasıl eğlenceli oldu. Hiç böyle tören oldu mu buralarda? Çok iyi oldu.

...

Güneşin dayanılmaz sıcaklığı yahut havadaki nem hiç kimsenin umurunda değildi.

Zira mühim olan programın akışında gerçekleşen etkinliklerdi. 2 ayrı okulda aynı anda etkinlikler sürüyor, birbiri peşi sıra gelen etkinlikler yorulmak bilmeyen çocuklar ve gönüllüler arasında paylaşılıyordu.

Örneğin, Çocuk Edebiyatı etkinliğinde çocuklar yaratıcı düşünebilmeyi, özgün olabilmeyi, yeni şeyler üretebilmeyi, okumanın güzelliğini, okuduğunu özümsemenin verdiği hazı görüyorlar, tartışıyorlardı. Yepyeni bir öykü oluşturmanın ancak belli bir sözcük dağarcığı ile olabileceğinin, bir dünya bilgisi ile, birikimle yazılabileceğinin farkına varıyorlardı. Bir kitaba sahip olmanın yalnızca evde bir rafta muhafaza ederek ya da masanın üzerinde bırakılarak olamayacağını, ancak kitaba okunarak, yorumlanarak sahip olunabileceğini anlıyorlardı. Heleki okullarına yepyeni bir kütüphane kurulduğunu öğrenmek onları bu uğurda daha bir perçinliyor

daha bir keveslendiriyordu.

Her çocuk bir başka dünyaydı, bir başka masum, bir başka özel, bir başka 'tek'. İçlerindeki cevherler ancak cesaretlendirilmeleri ile mümkündü. Etkinliklerin amacı da esasında buydu. Cesaretlendirmek, önyargıları kırmak, sevdirmek... Cennet

belki de bu idi, okul bahçesine kuruluviren masalarda, okul aile birliğinin gönüllülere verdiği kıymetle binbir gayretin ürünü hazırladıkları yöresel yemeklerin çocuklarla neşe içinde yenmesi, birlikte sıra olabilmek, hayata dair, okumaya dair, mesleklere dair çocuklarla konuşmak, onlara vakit ayırmak, onları dinlemek, dertleşmek...

Nitekim Turgut'tan, güllerin ve gelinciklerin diyarından ayrılmak

ne denli zor

olsa da, Köyceğiz'e ilerlerken, Bilim Otobüsü'ne sallanan eller gönüllülerin çocukları, çocukların da gönüllüleri hiçbir vakit unutmayacağını en yüce göstergesi

idi.

Köyceğiz'e kısa bir yolculuk ardından varan gönüllüleri karşılayan, yemek dahi yememiş, dört gözle gelecek misafirleri bekleyen masum yürekler hemen sarıverdiler gönüllülerin etrafını çabucak. Gönüllüler kadim dostları çiviler ile başladılar çocukların yüreklerinde yer etmeye. Köyceğiz İMKB YİBO'nun yatakhanelerinden bucak bucak akan 6., 7. Ve 8. Sınıf öğrencileri o denli heyecanlı ve meraklı idiler ki, gönüllüler gelen tüm çocukları kucaklayabilmek için kollarını çok daha büyük açtılar, yüreklerinde onlara çok daha geniş yer ayırdılar.

Beraberce yenen yemek

çocuklarda bir şok etkisi yarattı, zira yemeklerin ayrı yeneceğini zannetmişlerdi çocuklar. Yemek için beklerken oluşan önyargıları, gönüllülerle kucaklaşınca geçip gidivermişti. Soracakları o kadar çok soru, merak ettikleri o kadar çok şey vardı ki tüm masalarda pes etmeksizin hala çözülmek üzere uğraşılan çivilerin seslerine karışıp unutulmaz sohbetlere dönüşüveriyordu. Üniversite nasıl bir yerdi, nasıl gidilirdi, İLKYAR ne idi, ne yapardı, bunca insan neden gelmişti, bilinen mesleklerden başka meslekler de mi vardı, Ankara nasıl bir yerdi, istenen meslek için hangi liseye gitmek gerekirdi, köyleri nerelerdi, köylerinde yetişen meyve sebzeler nelerdi, ana babaları ne ile uğraşırlardı... Vesaire.

Yatakhanelerini kendilerince muhteşem bir yaşam alanına dönüştüren kız öğrenciler akşam kumanyaları olan bisküvi ve sütlerini aldıktan sonra gönüllü ablalarından şaşkıncu bir hevesle masal dinlemek istediler. Ertesi günün olası yorgunluğunu taşımak üzere uyumaları için iyi geceler dileyen gönüllü ablalarını şefkatle benimsemiş, onlara daha bir gün dahi dolmadan inanılmaz bir değer vermişlerdi. Sonsuz huzurun anahtarı burada değil de, nerede idi?

...

Ertesi gün sabah sporu ile kocaman bir çember içinde sevinç çığlıkları ile koşuşturan yatılı öğrencilere gündüzlü öğrenciler de katılmışlardı. 6 yaşından 15 yaşına dek rengârenk bir kafile tüm bahçeyi bir anda bir şölen yerine dönüştürdü. Öğle yemeği ve deneylere kadar çocuklar o denli yeni zekâ oyunları deneme şansı elde ettiler, o denli fazla şeyin ayırına vardılar, o kadar çok şeye bir başka gözle bakmaya başladılar ki...

Onlara en iyi gelen şey birilerinin onları sorgusuz sualsiz kabul edip dinliyor olması idi. Akşam yemeğini ilk kez bahçede yemişlerdi örneğin. Ertesi gün de kahvaltılarını bahçede yapacaklardı. Gün boyu farklı birçok abla ve ağabeyleri ile

konusmuş, görüş alışverişinde bulunmuşlardı. Geleceğin yazarlarından olabilecek onlarca çocuk Edebiyat Atölyesi'nde o denli yaratıcı, özgün ve yaşından beklenmeyecek olgunlukta yazılar yazdılar ki...

Yaratıcı Drama etkinliğinde aynı sınıfta paylaştıkları arkadaşlarını daha yakından tanıma olanağı elde etmişler, birbirlerini daha derinden anlamaya başlamışlardı. İlk kez topluluk içinde kendilerini ifade etmiş ve herkes onları dinlemişti. Farklı bakış açılarını farklı temalar ve olaylarla bütünleştirmiş, kendilerince senaryolar yazmışlardı. Jest ve mimiklerin günlük hayatta ne denli önemli olduğunun farkına varmış, birbirlerini anlamadan, dinlemeden küsmemeleri gerektiğini, kimseyi dışlamamaları gerektiğini yaparak ve yaşayarak öğrenmişlerdi.

Öyleki akşam 5.sınıflardaki muhteşem drama yeteneğine sahip bir grup öğrenci kız çocuklarının okutulmasına ilişkin inanılmaz bir drama sergilediler. Doğaçlama ilerleyen bir skeç haline gelen drama, tüm gönüllüler ve o akşam orada bulunan tüm velilerce defalarca alkışlandı. Daha evvel sınıf öğretmenlerinin verdiği bir konu iken, yarı hazırlıklı yarı hazırlıksız sergiledikleri drama ile herkesi kendilerine hayran bırakan küçük oyuncular o akşam hayatlarına ilk defa sahnede bir performans sergilemiş oldular.

İçlerindeki okuma hevesi o denli artmıştı ki, üniversiteye hazırlanmak için o gün karar verenler oldu. Ya da seçtikleri meslekte uzman olmak, dürüstçe mesleklerini icra etmek üzere söz verdiler. Deneylere merak salanlar çeşitli deneyler gerçekleştirmek üzere planlar yapmaya başladılar. Bakış açıları bu süreçte gökyüzüne dek yükseldi, yapamam, olamaz dedikleri birçok şeyi olumlu hedeflere dönüştürdüler.

O gün yemek dağıtan görevlilerden biri hamile idi. O dahi gönüllülere 'Gelen sizin gibi olsun, yürekten olsun, ben seve seve işimi yaparım.' demişti.

Ayrılık gecesi zordu, ertesi gün erkenden uyanan bir avuç masum yürekten ayrılmak her şeyden daha güçtü. Ancak, gidilecek okullar, görülecek çocuklar

vardı.

Pınar, öğretmenlerin gelseler de çok kalmadıkları bir yerdi. Okul 3 binadan oluşuyordu, bahçe yazları düğünler için kullanılıyordu. Yakın okullardan gelen birbirinden güzel çocuklarla şenlenen okul bahçesinde kısacık da olsa çocuklarla konuşabilme fırsatı buldu gönüllüler. Her çocuk biricikti, her genç bir ışıktı.

Yaratıcı Drama etkinliğinde ilk kez olduklarından farklı bir kimliğe büründüler çocuklar, ilk defa yaratıcılıklarını ortaya koydular. Hayatlarında ilk kez yaşayabilecekleri deneyimleri bunlar. Sevinçle, ellerinde birer TÜBİTAK kitabı ile ayrılmak üzere toplandılar ve Bilim Otobüsü'nü yolculadılar. Sallanan eller hiç havada kalmadı. Otobüs uzaklaşana dek sürdü gitti.

İLKYAR işte bu nedenlerle bir *palamar* gibi. Gemiyi rıhtıma bağlayan o kalın, kesilmez, sağlam bir halat. Gönüllüler ile çocuklar arasında bir bağ... Gönüllülerin kendi aralarındaki kardeşliği simgeleyen bir bağ... İLKYAR ve ona gönül verenleri sımsıkı saran bir bağ.

Ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın, ne engeller çıkarsa çıksın... Bu palamar hiçbir yengecin erişebileceği, kıskaçlayabileceği, örseleyebileceği, yıpratılabileceği kadar zayıf değil ve hiçbir zaman da olmayacak.

Tüm gönüllülerimize sonsuz hürmet, selam ve saygılarımla...

Asla birbirimizi bırakmamak dileği ile...

Gülbin ÖZDEMİR
Mersin Üniversitesi
İngilizce Öğretmenliği
Çocuklarımız ilk yar'larımız...
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr